

Bij pioniers op visite

Een aanleiding om jezelf uit te nodigen kostte ons niet zoveel moeite. Dit ledenblad dat net veertig jaar jong is geworden, wilden we als alibi gebruiken om een voet tussen de deur te krijgen bij Luc en Annie Houtsaegher-Vanhove. Eerlijk toegeven: de agenda's van Cien en mezelf waren de lastigste kompanen om dit afspraakje te regelen. We hadden ook Leo Kindt kunnen strikken met wat we als een babbel over de beginjaren van hun 'vogelaarsleven, hadden voorgesteld.

Maar voor we bij hen aanbellen, toch nog iets over dat alibi, Door Weer en Wind. Het begon als een begroeting door wijlen Paul Houwen tot de kletsnatte bestuursleden, die het stormweer getrotsed hadden om in Woumen te komen. In die tijd grepen de bestuursvergaderingen plaats in zijn woning, vlakbij de broeken. Voor natuurminnaars een gedroomde plek, niet enkel wegens net-niet-pootje-badend in zijn geliefkoosde Blankaart, maar zeker ook omwille van de zeer hartelijke ontvangst door gastvrouw Thérèse. Daar werd die winderige avond beslist om met een ledenblad van wal te steken. Ondertussen ruim veertig jaar later klinkt die aanspreking als titelkeuze nog even springlevend.

Lang voor de tijd van digitale communicatie was dit de enige manier om het groeiend ledenbestand van de Roeselaarse Wielewaalafdeling efficiënt te bereiken. Het begon zeer sober op een enkel blaadje, verstuurd als drukwerk in een briefomslag. Soms al eens met een pentekening die eerst in een stencil gekrast werd. Later kwam daar een artikeltje bij naast de activiteitenagenda, met op het voorblad een getrukeerde ganzenfoto in een sneeuwstorm rond de toren van Damme. Fotoshopper van dienst, lang voor het begrip bestond, was oud-voorzitter Adhemar Lagrou.

Oplage en omvang groeiden, met ruimte voor advertenties want koken kost geld. Een haast pointillistische pentekening van een rietzanger in zijn biotoop, het kon de Blankaart geweest zijn, werd jarenlang het nieuwe gezicht van ons blad. Dit meesterwerkje heeft Peter Hantsons ogen allicht een pak pixels gekost, maar we zijn er hem nog steeds dankbaar voor. Via toenemend scherpere fotosprongen en offset/kopieertechnieken kozen we uiteindelijk vier jaar geleden voor een professioneel ogend vierkleurendruk ledenblad.

Dat de samenstelling nog steeds lukt met benevole vrijwilligers is een reden om toch een beerje fier te zijn in dit veertigste jaar. Plezant is ook, naast de informatieve functie van het blad, dat een groeiende schare van natuurfotografen uit de afdeling er hun shoots willen in laten zien. Waarvoor dank!

Maar terug nu naar die mei-avond bij Annie en Luc. Dat ze beide de natuur hoog in hun hart dragen is geen loos begrip. Cien, Leo en ik konden niet nalaten eerst eens rond te neuzen in hun grote groene oase, die ze rond de woning creëerden. Eens weer binnen werden we danig verwend met hapjes en drank, wat dit verslag hopelijk niet al te veel zal kleuren. Cien en ik hadden wat vragen

voorbereid, maar overbodig want nog voor de bubbels hun werk konden doen, barstte een ware waterval van verhalen en anekdotes los. Hun relaas zullen we daarom over verschillende nummers moeten spreiden.

Maar we stellen eerst even voor:

Luc Houtsaegher, jongste van 5 zonen, was een klasgenoot van wijlen Paul Houwen en Antoon De Roo, Ciens oudere broer. In hun laatste collegejaren, rond 1954, vonden ze bij mekaar die gemeenschappelijke passie voor natuur.

Leo Kindt, 6 jaar jonger, woonde van jongsaf af vlakbij het Sterrebos. Als kind was hij al heel vroeg niet uit het bos weg te branden. Plezant detail: zijn iets jongere broer Raf, die ook graag bij de babbel was geweest, zat met Ciens jongste broer op de banken.

Waar staken jullie die kennis voor natuur op?

Het Sterrebos oefende op beiden een magische aantrekkingskracht uit, een te ontdekken wereld, hun dada. Privéterrein en goed bewaakt door de boswachter van de graaf, moest men en dus ook Leo telkens 5 frank ophoesten om binnen te komen. Luc betaalde zo vaak niet, want kende de gaten in de haag als zijn broekzak. Alleen 's winters was er voor iedereen feest, toen schaatsen op de vijver mocht. Tijdens dé moeder aller winters, 1963, was de ijslaag wel 30 cm dik. Met massa's volk erop ging er plots een kanonschot af. Het ganse ijsdak kwakte ineens naar beneden onder luid geschreeuw van een massa in paniek. Gedurende dagen was het waterpeil onder de ijskap via de Regenbeek namelijk stilaan gezakt, tot de ijskap het gewicht niet meer kon dragen en het met een knal begaf. Gelukkig zonder erg, behalve dat na de dooi tientallen grote palingen doodgevroren werden gevonden.

Maar hoe zijn jullie met Paul en vogels in contact gekomen?

Paul en Antoon De Roo raakten hoe langer hoe meer geïnteresseerd in vogelonderzoek via ringwerk. Maar hoe moet je in godsnaam die vogels proberen te pakken te krijgen? Hier kon Luc hen op het spoor zetten. Als jongsten uit een gezin waar vader en alle broers, ook pensjagers/stroppers en vissers waren, verzette hij zich tegen die vorm van natuur schaamteloos te exploiteren. Toch had hij tientallen keren kunnen meemaken hoe slagnetten werden opgezet en fijn afgesteld. Met zijn expertise was hij een zeer welkome adviseur voor beide jonge ornithologen en leerden hij hen in hun tuin met die vangtechniek te oefenen. Dit was de start voor jarenlang intensief ringwerk, waarover Luc met enige fierheid nog een aantekenboek liet zien, in sierlijk handschrift met vermelding van de soorten en hun afmetingen. Dit opmeetwerk gebeurde in een zolderkamer ten huize De Roo, waar Cien als bevoorradster van drank stiekem naar de kelder werd gestuurd.

(Meer in een volgend nummer)

Interviewers: Cien en Piet
Foto's: Piet